

ที่ มส ๐๐๒๓.๖/ว ๘๐๕

ถึง สำนักงานท้องถิ่นอำเภอ ทุกอำเภอ และเทศบาลเมืองแม่ฮ่องสอน

ด้วยกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นแจ้งว่า ได้รับเรื่องร้องเรียนผ่านศูนย์ดำรงธรรมท้องถิ่นกรณีแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนในการวินิจฉัย “เหตุรำคาญ” จากการเลี้ยงสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์ตามกฎหมายอย่างเป็นธรรม ซึ่งพบว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการปฏิบัติแตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ทั้งในด้านการวินิจฉัยข้อเท็จจริง การใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และการกำหนดมาตรการแก้ไขปัญหาทำให้ส่งผลกระทบต่อประชาชนในพื้นที่

ในการนี้ เพื่อให้การดำเนินการขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นมีแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย ลดการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และนำไปใช้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจึงได้หารือแนวทางปฏิบัติและหลักเกณฑ์การวินิจฉัยเรื่อง “เหตุรำคาญ” ดังกล่าวไปยังกรมอนามัยแล้ว จึงให้อำเภอแจ้งให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทราบและถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไปสำหรับเทศบาลเมืองแม่ฮ่องสอน ขอแจ้งเพื่อทราบและถือเป็นแนวทางปฏิบัติเช่นเดียวกัน รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

สำนักงานท้องถิ่นจังหวัด

กลุ่มงานบริการสาธารณะท้องถิ่นและประสานงานท้องถิ่นอำเภอ

โทร. ๐ ๕๓๖๑ ๒๘๔๑ ต่อ ๓๓

ผู้ประสานงาน นางสาวชลธิชา ทัดชัย

งานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
จังหวัดแม่ฮ่องสอน
เลขที่รับ.....
วันเดือนปี..... ๑๕ ก.ค. ๒๕๖๕
เวลา.....

ที่ มท ๐๘๒๑.๕/ว ๒๒๒๒

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

ถนนนครราชสีมา เขตดลิต ภาคม. ๑๐๓๐๐

๖๕ กรกฎาคม ๒๕๖๕

เรื่อง แนวทางปฏิบัติและหลักเกณฑ์การวินิจฉัยเรื่อง “เหตุรำคาญ” จากการเลี้ยงสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์
ตามกฎหมาย อย่างเป็นธรรม

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือกรมอนามัย ที่ สธ ๐๙๒๔.๐๗/๓๗๖๙ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๕ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้รับเรื่องร้องเรียนผ่านศูนย์ดำรงธรรมท้องถิ่น กรณีแนวทาง
ปฏิบัติที่ชัดเจนในการวินิจฉัย “เหตุรำคาญ” จากการเลี้ยงสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์ตามกฎหมาย อย่างเป็นธรรม
ซึ่งพบว่า องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีการปฏิบัติแตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ ทั้งในด้านการวินิจฉัยข้อเท็จจริง
การใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และการกำหนดมาตรการแก้ไขปัญหา ทำให้ส่งผลกระทบต่อประชาชนในพื้นที่

ในการนี้ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นพิจารณาแล้ว เพื่อให้การดำเนินการขององค์การปกครอง
ส่วนท้องถิ่นมีแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้อง เป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย ลดการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และนำไปใช้
เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ จึงได้หารือแนวทางปฏิบัติและหลักเกณฑ์การวินิจฉัยเรื่อง “เหตุรำคาญ” ดังกล่าว
ไปยังกรมอนามัยแล้ว จึงขอแจ้งให้จังหวัดทราบและแจ้งให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นทราบและถือเป็นแนวทาง
ปฏิบัติต่อไป ทั้งนี้ สามารถดาวน์โหลดสิ่งที่ส่งมาด้วยได้ที่เว็บไซต์ <https://dg.th/i7avtuyogw> หรือ QR code
ท้ายหนังสือฉบับนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายศิริพันธ์ ศรีกรังพลี)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน
อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

<https://dg.th/i7avtuyogw>

กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมท้องถิ่น

กลุ่มงานป้องกันโรค

โทร. ๐ ๒๒๔๑ ๙๐๐๐ ต่อ ๕๔๐๖/๐๘ ๑๑๗๔ ๓๗๔๕

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ saraban@dla.go.th

ผู้ประสานงาน นางสาวสุจิตรา ดาวเรือง/

นายเจนวิทย์ เชื้อสวาท

ที่ สธ ๐๙๒๔.๐๗/๓๓๖๙

กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข

ถนนติวานนท์ จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
เลขรับ 24817
วันที่ 29 พ.ค. 2569
เวลา

๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๙

เรื่อง ตอบข้อหารือแนวทางปฏิบัติและหลักเกณฑ์การวินิจฉัยเรื่อง “เหตุรำคาญ” จากการเลี้ยงสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์ตามกฎหมาย อย่างเป็นธรรม

เรียน อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

อ้างถึง หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๒๑.๕/๕๔๔๗ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๖๙

สิ่งที่ส่งมาด้วย ข้อมูลประกอบการตอบข้อหารือฯ

จำนวน ๑ ฉบับ

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ขอหารือแนวทางปฏิบัติและหลักเกณฑ์การวินิจฉัยเรื่อง “เหตุรำคาญ” จากการเลี้ยงสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์ตามกฎหมาย อย่างเป็นธรรม เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้อง ลดการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และนำไปใช้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กรมอนามัย พิจารณาประเด็นข้อหารือและจัดทำรายละเอียดแนวทางปฏิบัติและหลักเกณฑ์การวินิจฉัยเรื่อง “เหตุรำคาญ” จากการเลี้ยงสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์ตามกฎหมาย เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้อง ลดการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และนำไปใช้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ เรียบร้อยแล้ว รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายณเรศฤทธิ ชัดตะสีมา)

รองอธิบดีกรมอนามัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมอนามัย

สำนักอนามัยสิ่งแวดล้อม

โทร. ๐ ๒๕๙๐ ๔๒๖๓

โทรสาร ๐ ๒๕๙๐ ๔๗๖๒

กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมท้องถิ่น
เลขรับ 2177
- 9 พ.ค. 2569
เวลา

ข้อมูลประกอบการตอบข้อหาหรือ
แนวทางปฏิบัติและหลักเกณฑ์การวินิจฉัย
เรื่อง เหตุรำคาญจากการเลี้ยงสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์ตามกฎหมาย

ข้อเท็จจริง : กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๒๑.๕/๕๔๔๗ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๖๙ ในการขอหาหรือแนวทางปฏิบัติและหลักเกณฑ์การวินิจฉัย เรื่อง เหตุรำคาญ จากการเลี้ยงสัตว์และการจัดสวัสดิภาพ สัตว์ตามกฎหมายอย่างเป็นธรรม เพื่อแจ้งให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเครือข่ายภาคประชาชนทราบและ ถือปฏิบัติ

ประเด็นข้อหาหรือ : ขอหาหรือให้กรมอนามัยจัดทำรายละเอียดเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติในการวินิจฉัย “เหตุรำคาญ” ที่เกิดจากการเลี้ยงสัตว์หรือการให้อาหารสัตว์จรจัดในที่สาธารณะ รวมทั้งขั้นตอนการออกคำสั่ง ของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๖๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เพื่อให้องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นมีแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้อง ลดการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และนำไปใช้เป็นมาตรฐาน เดียวกันทั่วประเทศ

ตอบข้อหาหรือ : พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นกฎหมายที่กระจาย อำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทำหน้าที่ใช้บังคับ โดยนำมาเป็นเครื่องมือคุ้มครองดูแลประชาชน ด้านสุขลักษณะและการอนามัยสิ่งแวดล้อม ซึ่งเจ้าพนักงานตามกฎหมายมีอำนาจตรวจตรา แนะนำ ตรวจสอบ ควบคุมดูแล รวมทั้งออกคำสั่งทางปกครอง ลงโทษผู้ฝ่าฝืน มีขอบเขตครอบคลุมทั้งกิจกรรม หรือการกระทำต่าง ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของประชาชนที่อยู่ในเขตพื้นที่รับผิดชอบ กรณีปัญหาเหตุ รำคาญจากการเลี้ยงสัตว์ ราชการส่วนท้องถิ่นสามารถนำมาตรการตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขมา บังคับใช้เพื่อป้องกันและควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์มิให้ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนได้ โดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น นำมาวิเคราะห์ประกอบกับบทบัญญัติของกฎหมายที่กำหนดไว้เป็นสำคัญ รายละเอียด ดังนี้

๑. การออกข้อบัญญัติท้องถิ่น : พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หมวด ๖ การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ โดยบทบัญญัติตามมาตรา ๒๙ ได้ให้อำนาจแก่ราชการ ส่วนท้องถิ่นในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อประโยชน์ในการรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับ การดำรงชีพของประชาชนและเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ โดยการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น เพื่อกำหนดให้ส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของพื้นที่ในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้นเป็น “เขตควบคุม การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์” ได้โดยอาจกำหนดเป็น (๑) เขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดโดยเด็ดขาด หรือ (๒) เขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดเกินกว่าจำนวนที่กำหนด หรือ (๓) เขตให้เลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิด โดยต้องอยู่ภายใต้มาตรการอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งขึ้นอยู่กับบริบทของพื้นที่ เช่น ความเจริญของชุมชน ความหนาแน่นของชุมชน ลักษณะการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น และลักษณะปัญหาของการเลี้ยงหรือ ปล่อยสัตว์แต่ละประเภท ทั้งนี้ หากพบว่าผู้ใดมีการฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๙ มีโทษตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ต้องระวางโทษปรับไม่ เกินสองหมื่นห้าพันบาท ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาเหตุรำคาญจากการเลี้ยงสัตว์อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงเพื่อประโยชน์ในการรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนและเพื่อป้องกัน อันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น จึงควรเร่งรัดและสนับสนุนให้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่งออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ ตามกฎหมาย ว่าด้วยการสาธารณสุข ทั้งนี้ กรมอนามัยได้ออกคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข เรื่อง การควบคุม

การเลี้ยงและปล่อยสัตว์ เพื่อการป้องกันและควบคุมโรคพิษสุนัขบ้า และเหตุรำคาญ พ.ศ. ๒๕๖๑ เพื่อให้
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศนำไปออกหรือปรับปรุงข้อบัญญัติการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์
ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยแล้ว โดยสามารถดาวน์โหลดเอกสารได้ทางเว็บไซต์กองกฎหมาย กรมอนามัย

๒. มาตรการการควบคุม ป้องกันแก้ไขปัญหาเหตุรำคาญหรือผลกระทบจากการเลี้ยงหรือ
ปล่อยสัตว์ : พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หมวด ๕ มาตรา ๒๕ บัญญัติไว้ว่า
“ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น
ต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ... (๒) “การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือวิธีอื่นใด หรือมีจำนวนเกินสมควร จนเป็นเหตุ
ให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ” (๔) “การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง
ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็น
อันตรายต่อสุขภาพ...” หากพบว่าการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ มีการดำเนินกิจกรรม หรือกระทำการต่าง ๆ
ไม่ถูกสุขลักษณะก่อให้เกิดกลิ่นเหม็น เป็นแหล่งเพาะพันธุ์พาหะนำโรค จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจ
เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ถือเป็นการก่อเหตุรำคาญ เจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขสามารถ
ใช้บังคับกฎหมายในการควบคุมป้องกันหรือแก้ไขปัญหาเหตุรำคาญที่เกิดขึ้น ได้ดังนี้

กรณีที่เป็นเหตุรำคาญโดยทั่วไป

๑) กรณีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในที่หรือทางสาธารณะ เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถใช้อำนาจมาตรา ๒๗
วรรคหนึ่ง ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ก่อเหตุรำคาญนั้นระงับหรือป้องกันภายในเวลาอันสมควร หากไม่ทราบ
หรือไม่เป็นผู้ก่อเหตุราชการส่วนท้องถิ่นต้องเข้าระงับและปรับปรุงสถานที่นั้นจนเหตุรำคาญหมดไป

๒) กรณีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๒๘
วรรคหนึ่ง ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้แก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่เอกชนนั้นระงับเหตุรำคาญภายในเวลา
อันสมควรและป้องกันมิให้เกิดขึ้นอีกในอนาคตได้ หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งราชการส่วนท้องถิ่นต้องเข้าระงับ
จนเหตุรำคาญหมดไปและจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุขึ้นอีก โดยเรียกเก็บค่าใช้จ่าย
จากเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นได้ปรับปรุงสถานที่นั้นเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่ง
เป็นหนังสือให้แก่ผู้ก่อเหตุเป็นราย ๆ ไป โดยต้องระบุวิธีการป้องกัน หรือแก้ไขและกำหนดระยะเวลา
ในการปฏิบัติตามคำสั่งให้ชัดเจน ทั้งนี้ ไม่จำเป็นต้องรอให้มีผู้ร้องเรียนแต่อย่างใด

กรณีที่เหตุรำคาญนั้นอาจกระทบต่อสภาพความเป็นอยู่ที่เหมาะสมหรืออาจเป็นอันตรายร้ายแรง ต่อสุขภาพ

๑) กรณีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในที่สาธารณะ เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถใช้อำนาจตาม มาตรา ๒๗
วรรคสอง เข้าระงับเหตุรำคาญและจัดการตามความจำเป็นโดยเรียกเก็บค่าใช้จ่ายทั้งหมดจากผู้ก่อเหตุได้

๒) กรณีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิดอันตรายร้ายแรงต่อสุขภาพหรือผลกระทบ
ต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถใช้อำนาจ
ตามมาตรา ๒๘ วรรคสาม ออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใด
ใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้ นอกจากนี้เจ้าพนักงาน
สาธารณสุขยังมีอำนาจตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง สามารถออกคำสั่งทางเป็นวาจาหรือเป็นหนังสือแก่ผู้ก่อเหตุ
ให้ระงับการดำเนินการที่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญตามที่เห็นสมควรแล้วแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบและ
อาจเสนอให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งเป็นหนังสือตามที่ได้รับคำสั่งร้องขอได้ภายใน ๗ วัน

ทั้งนี้ หากพบว่าผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๘
วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๗ วรรคสอง
มีโทษตามมาตรา ๗๔ ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท หรือทั้งจำ

ทั้งปรับหรือหากพบว่าผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของอธิบดีกรมอนามัยตามมาตรา ๘ มีโทษตามมาตรา ๖๙ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หรือหากพบว่าผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง มีโทษตามมาตรา ๘๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข : เจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ได้แก่ เจ้าพนักงานสาธารณสุข เจ้าพนักงานท้องถิ่น และผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง ในการ (๑) เรียกบุคคลมาให้ถ้อยคำทำคำชี้แจง หรือส่งเอกสาร (๒) เข้าไปในอาคารหรือสถานที่ใด ๆ ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้น ถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่ดังกล่าว เพื่อตรวจสอบ ควบคุม หรือดูแลหลักฐาน (๓) แนะนำให้ผู้ประกอบการปฏิบัติให้ถูกต้องตามเงื่อนไขหรือข้อบัญญัติท้องถิ่น (๔) ยึดหรืออายัด สิ่งของใด ๆ ที่อาจเป็นอันตรายเพื่อดำเนินคดีหรือทำลายในกรณีที่จำเป็น และ (๕) เก็บหรือนำสินค้า หรือสิ่งของใด ๆ ที่สงสัยหรืออาจก่อเหตุรำคาญ ในปริมาณที่สมควรเพื่อเป็นตัวอย่างในการตรวจสอบโดยไม่ต้องใช้ราคา เพื่อให้การควบคุมดูแลการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขสามารถดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ได้ดังนี้

ตรวจเตือน หรือตรวจตราให้คำแนะนำ : ออกตรวจพื้นที่ โดยเผื่อระวังเชิงรุกเพื่อให้คำแนะนำการดูแลด้านสุขลักษณะแก่ผู้เลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ และเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจแก่ประชาชน (๑) ตรวจตราการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ และกิจกรรมหรือการกระทำต่าง ๆ เพื่อให้ปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมาย โดยต้องตรวจตราเป็นประจำสม่ำเสมอ ทัวถึง และครอบคลุมพื้นที่ที่รับผิดชอบ โดยต้องมีแผนงานโครงการ แผนงานหรือกิจกรรมการดำเนินการตรวจตราเชิงรุกที่ชัดเจน (๒) ประชาสัมพันธ์สร้างความรอบรู้ และสร้างการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ทั้งภาคเอกชน ประชาชน และหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง (๓) หากตรวจตราหรือดำเนินการเชิงรุก แล้วพบว่า ผู้เลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ ปฏิบัติไม่ถูกสุขลักษณะหรือมีการดำเนินกิจกรรมในลักษณะที่ไม่เหมาะสมมีความเสี่ยงอาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพหรือเกิดเหตุรำคาญ หรือยังปฏิบัติไม่ถูกต้องครบถ้วนตามกฎหมายหรือมาตรการที่ทางราชการกำหนด เจ้าพนักงานต้องให้คำแนะนำปรึกษาเพื่อให้ปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง และให้ออกแบบตรวจแนะนำไว้เป็นหลักฐาน สำหรับใช้ประกอบการตรวจติดตามว่าผู้เลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ได้มีการปฏิบัติตามคำแนะนำแล้วหรือไม่อย่างไร เพื่อจะได้บังคับใช้อำนาจตามกฎหมายในขั้นตอนต่อไป

การวินิจฉัยเหตุรำคาญตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข : เจ้าพนักงานตามกฎหมายต้องลงพื้นที่ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง ณ สถานที่เกิดเหตุ พร้อมเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อทราบข้อเท็จจริงในภาพรวมของเหตุที่เกิดขึ้น แล้วจึงใช้ดุลพินิจพิจารณาข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายว่า เข้าข่ายเป็นเหตุรำคาญหรือไม่ ซึ่งโดยทั่วไปหลักในการวินิจฉัยปัญหาเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ แห่งกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขนั้น เจ้าพนักงานจะต้องพิจารณาจากองค์ประกอบของเหตุรำคาญที่เกิดขึ้น คือต้องมีองค์ประกอบครบทั้ง ๓ องค์ประกอบจึงจะถือเป็นเหตุรำคาญ กล่าวคือ องค์ประกอบที่ ๑ ต้องมีเหตุเกิดขึ้นโดยเหตุที่เกิดขึ้นนั้น จะมาจากการกระทำหรือการละเว้นซึ่งการกระทำ หรือมีการเพิกเฉยหรือการปล่อยปะละเลย ก็ได้ องค์ประกอบที่ ๒ เหตุที่เกิดขึ้นนั้นอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น โดยลักษณะของความเดือดร้อนที่เกิดขึ้นอาจเป็นมลพิษอย่างหนึ่งอย่างใด เช่น กลิ่นเหม็น เสียงดัง แสง รังสี ความร้อน ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรืออาจเป็นสิ่งมีพิษ หรือพาหะนำโรค ก็ได้ และองค์ประกอบที่ ๓ จนเป็นเหตุให้เสื่อม หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ซึ่งองค์ประกอบนี้เจ้าพนักงานตามกฎหมายสามารถใช้ดุลพินิจพิจารณาจากลักษณะบ่งชี้อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) มีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนหรือสภาวะที่ทำให้เกิดการรบกวนต่อความเป็นปกติสุขของประชาชนที่คาดว่าจะมีผลสืบเนื่องมาจากปัญหาเหตุรำคาญที่เกิดขึ้น

(๒) มีผลตรวจวิเคราะห์คุณภาพสิ่งแวดล้อมหรือมลพิษอยู่ในระดับที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐานกำหนด บ่งชี้ถึงผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนที่คาดว่าจะมีผลสืบเนื่องมาจากปัญหาเหตุรำคาญที่เกิดขึ้น

(๓) มีผลการประเมินความเสี่ยงต่อสุขภาพที่บ่งชี้ถึงผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนหรือปรากฏโรค หรือการป่วยของประชาชนที่คาดว่าจะมีผลสืบเนื่องมาจากปัญหาเหตุรำคาญที่เกิดขึ้น

สามารถศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมที่ “คู่มือวิชาการ เรื่อง แนวทางการสอบสวนและวินิจฉัยเหตุรำคาญ” และ “คู่มือ มาตรฐานการปฏิบัติงาน การตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จด้านอนามัยสิ่งแวดล้อม” ดาวน์โหลดทางเว็บไซต์ สำนักอนามัยสิ่งแวดล้อม กรมอนามัย

๓. การออกคำสั่งทางปกครอง การเปรียบเทียบปรับและดำเนินคดี : เพื่อเฝ้าระวังการกระทำ ความผิดโดยดำเนินการตรวจสอบ กำกับติดตาม ประเมิน ผู้เลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ หรือประชาชน ที่เคยได้รับ คำแนะนำ หรือได้รับแบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงานว่าได้มีการปรับปรุงแก้ไขหรือปฏิบัติตามคำแนะนำแล้ว หรือไม่ หากพบว่ามี การปฏิบัติตามคำแนะนำแล้วให้แจ้งยุติเรื่องต่อผู้บังคับบัญชาและผู้เกี่ยวข้อง แต่หากพบว่า ไม่ได้มีการปฏิบัติตามคำแนะนำให้เจ้าพนักงานรวบรวมพยานหลักฐาน และดำเนินการเสนอเจ้าพนักงาน ท้องถิ่นออกคำสั่งทางปกครองเพื่อให้ปรับปรุงแก้ไข หยุดกิจกรรมหรือการกระทำนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงและระดับความร้ายแรงของการกระทำผิดนั้น ๆ กรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่น ออกคำสั่งทางปกครองให้ผู้เลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ปรับปรุงแก้ไขหรือระงับเหตุรำคาญ แล้วพบว่าผู้รับคำสั่งฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งทางปกครอง หรือกรณีพบว่าผู้เลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออก ตามความในมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งถือเป็น ความผิดสำเร็จแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นรวบรวมพยานหลักฐานการกระทำความผิดและดำเนินการ ตามกระบวนการขั้นตอนการเปรียบเทียบปรับและดำเนินคดีต่อไปทั้งนี้ สามารถศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมที่ “คู่มือ แนวทางการออกคำสั่งทางปกครองตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม” และ “คู่มือแนวทางการปรับเป็นพินัยและการเปรียบเทียบตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ฉบับปี พ.ศ. ๒๕๖๗” ดาวน์โหลดทางเว็บไซต์กองกฎหมาย กรมอนามัย

กรมอนามัย

กระทรวงสาธารณสุข